

et Faktum, at det er en i Folket fæstnet og ogsaa ved det sidste Folketingsvalg bekræftet Anskuelse, at de nuværende Militærudgifter bør nedbringes, og at den saavel politisk som økonomisk og militært forkastelige Befæstning af København bør nedlægges. Der har jo efterhaanden dannet sig ganske uvisse Forhold paa dette Omraade, fordi det aldrig er til at faa fat i, hvad den nuværende højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister egentlig tilsigter i den Stilling, han allerede har beklædt i et ikke ubetydeligt Tidsrum uden at gøre noget eneste Forsøg paa at reformere noget i de Administrationsgrene, han staar i Spidsen for, ud over det, at han har skaffet Officererne noget forøget Lønning. Ved de Udtalelser, som paa enkelte Punkter ere fremsatte fra hans Side, er det blevet ganske usikkert, hvilket Standpunkt egentlig talt Regeringen har til hele Militærspørgsmaalet, og derfor bliver det nødvendigt nu at æske her fra Folke-repræsentationens Side en Udtalelse om, hvordan dette høje Tings Stilling er overfor disse Spørgsmaal, om ikke i det mindste dette høje Ting med Klarhed og Bestemthed fastholder det, at vi kræve Nedgang i Militærudgifterne, saa snart en Reform af vor nuværende Militærordning kan tilvejebringes, og at denne Ordning bør være af den Beskaffenhed, at Københavns Befæstning nedlægges, fordi den vedblivende forekommer os at være politisk som økonomisk og militært forkastelig. Vi gribe ogsaa med Glæde Lejligheden til i den bestemtteste Form at udtale overfor vort Nabo- og Frændefolk Sverige, at det glæder os, at Kongen af Danmark har aflagt et venskabeligt Besøg hos denne Nation og dens Konge, og at vi her i Danmark kun nære de allervenskabeligste og broderligste Følelser overfor det svenske Folk, og vi gøre det ikke alene ved en Udtalelse her i Tinget, men vi gøre det i en saa solen Form, at det fremtræder som Svar paa en Trontale.

Det har ogsaa glædet os at se, at der i Trontalen udtales, at det kan forventes, at der vil blive indført Reformere i Lovgivningen om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget paa en saadan Maade, at det imødekommer Islændernes Krav. Vi havde jo Glæde af det Besøg, som blev aflagt af Islændernes Folkerepræsentanter her nede i Sommer, og vi havde da den Glæde at gøre Bekendtskab med en Folke-repræsentation, der i hele sin Optræden lagde en særlig høj politisk Kultur for Dagen, en høj Grad af politisk Modenhed

og politisk Sans. Vi lærte der Folkerepræsentanter at kende, som vare i høj Grad optagne af det Hverv, som paahvilede dem som Folkets Repræsentanter, og som i alle Maader gjorde Indtryk af at ville opfylde de Pligter, som i saa Henseende paahvilede dem, med stor Alvor. Og vi lærte af dem for det første, at de krævede, at der blev gjort et virkeligt indgaaende Arbejde for at ophjelpe Islands naturlige Næringsveje, dets Landbrug, dets Fiskeri, dets Import- og Eksportforhold, idet disse Mænd meget rigtigt og efter min Mening meget klart saa, at Betingelsen for, at Folket ogsaa i vor moderne Tid kunde blomstre op og blive til en Kulturmagt, var først og fremmest, at de økonomiske Forhold forbedres, og dette laa dem derfor ogsaa stærkest paa Sinde som Opgave Nr. 1. Men dernæst krævede de at faa fast Bund under Fødderne i forfatningsmæssig Henseende, idet Loven af 2. Jan. 1871 oprindelig er givet af den danske Lovgivningsmagt alene og Anordningen af 1874 endogsaa er givet af den danske Konge alene, saa at de mente, at de ikke kunde være ganske trygge for, at ikke ogsaa en Omordning vilde ske gennem den danske Lovgivningsmagt alene. De krævede først og fremmest en forfatningsmæssig Ordning, som hvilede paa Vedtagelse lige saa vel af den danske som af den islandske Lovgivningsmagt. Og det er nu at haabe, at saadanne Krav vilde blive gennemførte og imødekomne fra dansk Side. Deres Forfatning tænkte de sig saa nærmere ordnet saaledes, at den Forfatning, som var vedtagen baade af Rigsdagen og af Altinget, indførte saadan noget som en Guvernør eller Jarl, hvad man vil kalde det, en Mand, som, uden at være Partifører i Altinget, saadan som Ministeren nu maa være, stod i Spidsen for Administrationen og som havde Ministre, 2 eller 3, under sig. Dernæst krævede de Kontrasignaturspørgsmaalet ordnet, og endelig ønskede de — og det er et Punkt, paa hvilket jeg haaber, man fra den danske Stats Side hurtigt vil imødekomme dem —, at faa det finansielle Mellemværende mellem den danske Stat og Island ordnet paa en anden Maade end nu. De, der ikke kende noget nærmere til vor Statshusholdning, tro i Almindelighed, at der gives det islandske Samfund et aarligt Tilskud fra den danske Stat paa saadan noget som 60,000 Kr. om Aaret, mens Forholdet i Virkeligheden er dette, at det er Renterne af en Kapital, som den danske Stat er det islandske Samfund skyldig, og det forekommer mig, at det er med Rette, man fra Islændernes Side føler,